

вида си, помеждѸ си противны по-причина на естествено противострастіе. Напримѣръ Левъ, и мечка, вълкъ, и овца какъ стоѣтъ заедно въ единъ ковчегъ? какъ мирѸватъ? какъ сѧ не гонѧтъ? какъ сѧ не раскъсватъ? Говорѧтъ свѣщенници тѣлокателіе на Божественныты Писаніѧ, че това е было мановеніе Божіе, което направило да кротѸватъ оныѧ животны вѣтрѣ въ ковчегѧ; тѣ почти си измѣнили естеството, оставили враждата, свѣлѣкли дивость-та си; защото инакъ, ако бы сѧ гонѧли, и смѣщавали, Ноє сѧ бы принѣдѧлъ, да ги изгони изъ ковчегѧ за да сѧ издаватъ заедно съ дрѸгыты, тѣй щото, ако искатъ да сѧ спасѧтъ, трѣбѸва да кротѸватъ. Никоѧ вещь отъ ветхыѧ завѣтъ не може да бѣде образъ по-ѧсенъ на свѧтата нашѧ черква, какъ-то ковчегѧтъ; защото какъ-то оныѧ, които были влѣзлы въ ковчегѧ, сѧ сѧ спасили, а които осталы възъ сѧ издавили, тѣй онѧи, които сѧ вѣтрѣ въ черквата Хрістова вѣрни, и благочестиви, и православни, тѧ само имѧтъ надѣжда за спасеніе; а които сѧ възъ отъ черквата, нечестиви, и еретици, тѧ сѧ потопѧватъ въ погыбель-та. Слѣдователно Господь нашъ ИсѸсъ Хрістосъ е сздалъ тойзи спасителенъ ковчегъ на свѧтыната, черквата; и тѸрѧлъ е насъ, които смѧ кръстени въ неговото имѧ, вѣтрѣ, за да нѧ спаси отъ общето наводненіе на всемірното растѣніе, и далъ ни е едничката тѧ заповѣдь, да мирѸваме, да обычаеме единъ дрѸгыго: „Сѧ заповѣдаю вѧмъ, да любите дрѸга дрѸга.“⁽¹⁾ Тѣй щото, какво нещѧ е былъ ковчегѧтъ? Мѣсто мирно, и спокойно; който не е мирѸвалъ, той не е можѧлъ да стои въ него, а що е Черквата Хрістова? Божественный ЗлатоѸстъ ни говори: „Името черква не е името, което значи раздѣленіе, нѧ което значи сзединеніе, и сзгласіе.“ И слѣдователно, който иска да има мѣсто вѣтрѣ въ Хрістовата Черква, трѣбѸва да сзгласѸва съ дрѸгыты; който иска да е Хрістіанинъ, трѣбѸва да има любовь-та, която е образѧтъ на вѣрата. Нѧ о прави! о жителство Хрістіанско развратено! „Звѣрѧтъ (дѸма Великий Василій, и сѧ чюди) не прекослови на Божіѧ законъ.“ Богъ повелѸва на звѣровѣты, които сѧ въ ковчегѧтъ да мирѸватъ, и тѣ послѸшатъ, „и ный челоѸци спасеніето ли отъ побчєніѧта не траемъ?“ И ный челоѸцити, раздѧмнители, които смѧ братіѧ, които имамы единъ общъ баща на небето, които смѧ родени отъ една майка, отъ една свѧта кѧпалница тѸка на земѧта, които гѧдемъ

[1] Иоан. гл. 15, ст. 17.